

SCARLETT
SCOTT

Hanebný
VOJVODA

Láske nerozkážeš

SCARLETT
SCOTT

Hanebný
VOJVODA

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Scarlett Scott
SHAMELESS DUKE

Copyright © 2019. SHAMELESS DUKE by Scarlett Scott

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2022 by Jana Seichertová

Cover design © by Wicked Smart Designs

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8492-0

*Všetkým Hazel a ženám,
ktoré majú odvahu.*

Čo znamenajú tieto značky, ak nie návod,
ako sa máme zorientovať na nekonečnej nočnej oblohe
a zistiť, kde sa nachádzame a kam mierime?

Astroláb od Scarlett Scott

PRVÁ KAPITOLA

1882

Pokiaľ išlo o Luciena, pán H. E. Montgomery mohol ísť dočerta. Americký votrelec nebol vôbec vítaný a dokonca meškal. Lucien meškanie nenávidel. Celkom mu stačilo poníženie, keď ho ministerstvo vnútra požiadalo, aby Pinkertonovho agenta prijal za svojho partnera. Pri poslednom slove sa zachvel.

A teraz sa ten človek ani neunúval prísť na prvé stretnutie v dohodnutom čase!

Lucien si vybral z vesty vreckové hodinky a pozrel na sekundovú ručičku. Pán H. E. Montgomery, oslavovaný Pinkertonov agent a jeho nový partner v Zvláštnej lige, meškal presne štyridsaťsedem sekúnd.

„Neprijateľné,“ zašomral si popod nos. Lucienovo podráždenie nezadržateľne rástlo.

Aby prišiel na iné myšlienky, znovu sa sústredil na zoznam prípadov, ktoré Montgomery doteraz vyriešil pre Pinkertonovu detektívnu agentúru. Jeho kariéra zjavne trvala aspoň desať rokov. Úspešne prenasledoval vrahov a zlodějov a nedávno sa infiltroval do chladnokrvnej bandy newyorských feniánov, známej pod názvom Smaragdový klub.

Všetko vyzeralo pekne. Vlastne dokonale. Lucien nepochyboval, že tento človek je schopný vykonávať svoju prácu

v Amerike, ale Anglicko bolo veľmi odlišné a na dôvažok išlo o jeho územie, dočerta! Sám už celé mesiace viedol vyšetrovanie nebezpečnej siete feniánov ohrozujúcich Anglicko, a to doma aj v zahraničí. Odviedol čertovsky dobrú prácu pri zatýkaní feniánov, a tým efektívne znížil hrozbu, ktorú predstavovali pre verejnosť. Nebyť „toho incidentu“, ministerstvo vnútra by takú ponižujúcu požiadavku nikdy nevznieslo, naozaj.

Predstava, že ho prinútili spolupracovať s americkým agentom, mu pripadala nevýslovne odporná.

Najmä keď ten človek už meškal – Lucien vrhol pohľad na hodinky – minútu a sedemnást sekúnd.

Napokon sa ozvalo klopanie a vzápätí sa vo dverách pracovne zjavila bezvýrazná tvár jeho majordóma Reynoldsa.

„Už prišiel ten Montgomery?“ podráždene sa spýtal Lucien.

„Naozaj máte návštevu, vaša milosť.“ Reynolds zmätene zvrátil obočie. „Obávam sa však, že to nie je pán Montgomery, ale...“

„Slečna Montgomery,“ prerušil ho hlas, ktorý nepochybne patril žene.

Aj postava v elegantných tmavomodrých šatách a veselom klobúku, ktorá nezdvorilo obišla Reynoldsa a hrnula sa do pracovne, vyzerala jednoznačne žensky. Stvorenie, ktoré sa približovalo k jeho stolu, Lucien rozhodne neočakával.

„Odpusťte, vaša milosť,“ vyhabkal nešťastný Reynolds, „ale slečna Montgomery odmietla počkať, kým sa vás spýtam, či dnes prijímate návštevy.“

„Láskavo o mne nehovorte, akoby som tu nebola.“ Žena uprela na zarazeného majordóma podráždený pohľad. „Stojím rovno tu a uisťujem vás, že uši aj mozog mi bezchybne fungujú.“

Hanebný vojvoda

Znovu sa obrátila na Luciena, ktorý sa týčil nad svojím stolom a pôsobil až prekvapivo autoritatívne. Žena bola štíhla, ale vysoká a na tvári mala panovačný výraz, aký by u jemnej dámy málokto čakal.

„V Anglicku majú všetci pri dverách strážneho psa?“ pomsmešne sa spýtala.

Lucien už vôbec nepochyboval, že žena stojaca pred ním, hoci módne oblečená, nepatrí medzi jemné dámy.

Strelil očami po chudákovi Reynoldsovi, ktorý váhavo stál na prahu, akoby si nebol celkom istý etiketou. Musel však uznať, že majordómovi sa každý deň nestávalo, aby ho obišla a následne zastrašila pohľadom drzá Američanka.

„To bude všetko, Reynolds.“ Lucien počkal, kým sa majordómus diskkrétne vzdiali, a potom sa obrátil k nečakanej návštevníčke. „Prosím...“ Bez náznaku pôvabu sa usadila na stoličku pred jeho stolom. „... sadnite si.“

„Ďakujem.“ Vystrela k nemu ruku v rukavičke. „Teší ma, že vás konečne spoznávam, pane. Veľa som počula o vašej práci.“

Lucien na ňu zamračene pozrel. Predpokladal, že od neho očakáva potrasenie rúk, a tak jej vyhovel, hoci sa mu to priečilo. „Vskutku, slečna Montgomeryová, aj mňa teší, že vás spoznávam, ale priznávam, že váš príchod ma zaskočil. Predpokladám, že ste sestra pána Montgomeryho.“

Opätovala mu zamračený pohľad. „Dopekla, kto je pán Montgomery?“

Ešte vždy mu triasla ruku a stískala ju nežensky silno. Na rozdiel od nej nemal rukavice, ale horúcou pokožkou ho aj tak popálila. Ich dotyk pôsobil napodiv intímne. Až príliš intímne. Vyslobodil sa z jej zovretia a rýchlo potlačil neželanú reakciu.

Čo je toto za ženu? Oblečená ako dáma, a pritom tak nespravodlivo bežočíva. Ohromujúco krásna a zároveň drs-

ná sťa brúsny papier. A prečo sa ho spýtala, kto je pán Montgomery? Vlastne, aby bol presný, *dopekla*, kto je pán Montgomery?

Lucien si odkašlal. Pripadal si zmätený, čo preňho vôbec nebolo typické, ale toto neuveriteľné stvorenie ho načisto zaskočilo. „Odpusťte, slečna Montgomeryová, no keďže očakávam pána Montgomeryho a vy máte rovnaké priezvisko, predpokladal som, že ste príbuzní.“

Ladovomodré oči, zatienené dlhými tmavými mihalnicami, mu neochvejne opätovali pohľad. „Nijaký pán Montgomery neexistuje, pán Arden.“

Pán Arden?

Bezočivosť tej ženskej mu vyrazila dych. Lucienovi trvalo niekoľko sekúnd, kým pochopil význam jej slov. „Pravdaže existuje,“ odsekol. „Madam, netuším, akú hru so mnou hráte, ale vôbec sa mi nepáči. Navrhujem, aby ste ihneď odišli. Na hádanky nemám čas ani chuť. Okrem toho, som vojvoda z Ardeny, nie pán Arden. Správne by ste ma mali oslovovať vaša milosť.“

Stisla pery a všimol si – pravdaže nechtiac –, že sú plné a zmyselné. „Viem, ako treba oslovovať vojvodu, vaša milosť. Len som vám tým chcela niečo naznačiť.“

Dočerta, čo...? Lucienovi prebehli po chrbte zimomriavky.

„Naznačiť?“ zopakoval. „Mohli by ste to vysvetliť, madam?“

Vzdychla si. „Vidím, že moju pomoc naozaj potrebujete, vaša milosť. Výborne, ak chcete vysvetlenie, nech sa páči. Rozhodla som sa použiť nesprávnu formu oslovenia, lebo to isté ste urobili vy v mojom prípade. Ako vidíte, som slečna Montgomery – nijaký pán Montgomery.“

„Vy ste H. E. Montgomery?“ užasol a zimomriavky mu naskočili aj na zvyšku tela.

Hanebný vojvoda

Usmiala sa, a nech sa prepadne, ak ho ten úsmev nezasiahol – najprv do brucha a potom oveľa nižšie. „Slečna Hazel Elizabeth Montgomery, Pinkertonova agentka, k vašim službám.“

„Ale ste predsa žena,“ hlúpo vyhrkol.

To bolo celkom zjavné, no aj tak sa tej poznámke neubránil. V celej svojej korešpondencii s ministerstvom vnútra a na každom nepríjemnom pohovore po „tom incidente“ mu opakovali, aby očakával slávneho H. E. Montgomeryho, ktorého narýchlo povolali z New Yorku, aby mu pomáhal ako partner v Zvláštnej lige.

Nikto ho neupozornil, že príde žena.

Slečna Montgomery na seba pozrela, pričom predstierala prevrpenie. „Nuž, naozaj som žena. Vskutku desivé, vaša milosť! Predpokladám, že aj v Anglicku nejaké máte?“

Neznesiteľná, nevychovaná žena, dodal v duchu Lucien. Zase si všimol jej cudzí prízvuk a premýšľal, z ktorej časti Spojených štátov asi pochádza. Potom si však pripomenul, že na tom nezáleží, lebo ju za svojho partnera v lige, v nijakom prípade neprijme, a po dnešku pravdepodobne už ani nikdy neuvidí.

„Isteže, slečna Montgomeryová,“ chladno pritakal. „Aj v Anglicku máme ženy, ale všetky sú oveľa jemnejšie než vy.“

Posmešne sa usmiala, čím ho upozornila na plnosť svojej spodnej pery a dokonalosť hornej, klenutej ako Amorov luk. *Dočerta, toto nebude fungovať!* podráždene si pomyslel Lucien. Už nesmel tej ženskej zízat' na ústa. Pružné a ružové pery boli u takého bezočivého, neznesiteľného a mužsky pôsobiaceho stvorenia isto iba odchýlkou. Pravdepodobne išlo o jediný náznak mäkkosti.

Potom mu však pohľad padol – opäť mimovoľne – na jej prsia a nechotne uznal, že slečna Montgomeryová má okrem úst aj iné mäkké časti tela.

Vtom si uvedomil, že nohavice sú mu zrazu tesné a znechutil sám seba.

Posmešný úsmev sa rozšíril. „V tom sa musím spoľahnúť na vaše slovo, pán Arden, lebo o jemných Angličankách vôbec nič neviem. Nepochybne by odo mňa nebolo jemné dať najavo, že som si všimla, ako mi zízate na prsia.“

Lucien si takmer prehltol jazyk. Chrbát mu zmeravel a uprel na ňu svoj najchladnejší pohľad. „Také nehorázne obvinenie si vyprosím, slečna Montgomeryová.“

„Proste si, koľko chcete, pán Arden.“ Mávla rukou, ako by odháňala muchu. Tá ženská naozaj nemala ani štipku pôvabu. „Váš pohľad ma uráža. Dokonca viac než vaše priehľadné urážlivé poznámky. Bola by som vám veľmi vďačná, keby ste na mňa hľadeli rovnako, ako by ste sa pozerali na muža.“

Pán Arden.

Ani nevedel, kde by mal začať. Žena pred ním bola nepochybne iba zlý žart, ktorý mu pripravilo ministerstvo vnútra. Možno ho chceli vyskúšať a zistiť, koľko znesie.

„Ja by som zase ocenil, keby ste ma oslovovali vaša milosť,“ mrazivo odvetil. „Ak sa mám k vám správať úctivo, rovnaké správanie očakávam od vás.“

„Oplatím vám ho, len čo začnete,“ falošne zatiahla.

Jej hlas, klamne príjemný a sladký, ako aj pretáhanie slov naňho zapôsobili viac, než mu bolo milé. Tá žena ho rozčuľovala. Znervózňovala. Doháňala do šialenstva.

„Pán Arden,“ dodala.

Dočerta s ňou!

„Madam, ak ma ešte raz oslovíte pán Arden, dám vás vyhodiť zo svojho domu.“

Zdvihla jedno obočie. „Vyhodiť ma? Naozaj? A kto to urobí, pán Arden? Váš strážny pes? Pochybujem, že by bol

Hanebný vojvoda

schopný vyhodiť akúkoľvek dámu, aj keď jeho zamestnávateľ má o nich zjavne nízku mienku. Alebo to urobíte vy sám?“

Neovládol podráždenie. „Myslel som to obrazne, slečna Montgomeryová. V Amerike obrazné vyjadrenia nikdy nepoužívate?“

Ďalej ho skúmala tým svojím bezočivým, hodnotiacim pohľadom a Lucien pocítil čudnú túžbu sadnúť si v kresle rovnejšie. Nevedel sa zbaviť pocitu, že Američanka si ho premeriava ako krajčírka zákazníka.

A konštatuje, že vôbec nespĺňa jej vysnívaný ideál.

„Pravdaže ich používame.“ Očarene aj zhrozene ju pozoval, ako si vyťahuje z rukavíc jeden prst za druhým. „Pozrite, pane, už sme premárnili dosť vzácneho času krúžením okolo seba s vytasenými dýkami. Čaká nás oveľa dôležitejšia práca, tak buďme k sebe úprimní. Ak máme byť partneri, nesmiete o mne premýšľať ako o žene.“

Partneri. Lucien prehltol odpornú chuť, ktorú v ňom to slovo vyvolalo. „Madam, my dvaja nikdy nebudeme partneri.“

„Už nimi sme, pane.“ Jej tón znel mrazivo a tvrdohlavo.

Nie, dočerta, neboli partneri! A nikdy nebudú, ak sa k tomu bude môcť vyjadriť. A to rozhodne mal v úmysle. Keď sa ho spýtajú na jeho názor, spoluprácu s Američankou dôrazne odmietne.

„Možní partneri,“ opravil ju. „Naše prípadné partnerstvo vyžaduje súhlas ministerstva vnútra, a takisto môj.“

Posledné slová neboli celkom pravdivé, lebo „ten incident“ podstatne znížil jeho autoritu, lenže to sa táto neznesiteľná žena nemusí dozvedieť. Vtom mu pohľad nevysvetliteľne padol na jej ruky. Boli malé, s upravenými nechtami. Ľavú ruku zdobil zlatý prsteň s malou per-

lou, ale bez ďalších okrás. Prsty mali jemné kosti a pôsobili takmer krehko. K takej bezočivej žene sa vôbec nehodili. Táto časť ženského tela ho ešte nikdy nezaujala, no nemohol poprieť, že pri pohľade na jej prsty ho zaplavilo teplo.

„Niečo sa vám nepozdáva na mojich rukách, pán Arden?“ posmešne zatiahla.

Dočerta, už zase ho oslovila nesprávne.

„Vaša milosť,“ opravil ju. „Stiahli ste si rukavice.“

„Iste, lebo by mi prekážali pri obracaní strán.“ Zohla sa po niečo na zemi, a keď sa znovu vystrela, v rukách držala tašku, ktorú si pri jej príchode nevšimol. „Možno preto, lebo nie som dosť ‚jemná‘.“

Lucien ešte nikdy nestretol ženu, ktorá by ho rozčuľovala väčšími než táto. Sledoval ju, ako si z výstrihu šiat vyberá tenkú zlatú retiazku. Na jej konci visel kľúč, ktorý vsunula do zámky na taške.

Neskutočné! Tá žena skrývala kľúč rovno na prsiach. Čo príde ďalej? Vytiahne pištoľ z klobúka? Alebo dýku z topánky? A prečo kľúč, o ktorom inštinktívne vedel, že bude zohriaty od jej tela, tak neodolateľne priťahoval jeho pohľad? Prečo ho svrbeli prsty a túžil sa ho dotknúť?

„Prezradíte mi, čo robíte, madam?“ Snažil sa, aby jeho hlas znel tvrdo ako oceľ.

Chvíľu sa prehrabávala v taške a napokon z nej vybrala denník viazaný v koži. Položila ho na stôl a posunula k nemu. „Tu sú poznámky k rôznym prípadom, ktoré som pre vás pripravila. Keďže oficiálne sa stanem vašou partnerkou až zajtra, budete mať dosť času oboznámiť sa s výsledkami mojej poslednej práce v New Yorku. Odhalila som pri nej zaujímavé skutočnosti týkajúce sa útokov, ktoré sprisahanci chystajú tu v Londýne.“

Hanebný vojvoda

Jej odpoveď aj pohľad na denník Luciena zaskočili. Hoci bola bezočivá, svoju prácu zjavne brala vážne... a poznámky o jej predchádzajúcich prípadoch, ktoré si prečítal, jednoznačne dokazovali, že je skvelá agentka.

Otvoril denník na náhodnej strane. Písmo mala drobné a úhľadné, bez zbytočných okrás. Rázne ho zatvoril. „Cením si vašu ponuku, slečna Montgomeryová, ale nemyslím si, že naše... partnerstvo bude potrebné.“

Slovo „partnerstvo“, navyše použité v spojení s touto tajomnou ženou, mu zanechalo na jazyku trpkú, nepríjemnú chuť. Zhrozený ju bez slova sledoval, ako zamyká tašku a kľúč vracia do útulnej skrýše medzi plnými prsami. Napokon si pomaly, metodicky natiahla rukavice.

„Madam,“ prerušil ticho a posunul k nej po stole denník, „myslím, že toto si budete chcieť odviezť späť do Ameriky.“

„Som presvedčená, že si ho ešte rád prečítate,“ vyhlásila. „Nebudte tvrdohlavý, pán Arden. Tvrdohlavosť vám neprištané.“

Práve vyslovila ďalšie dve urážky a ani nezaklipkala tými dlhými tmavými mihalnicami. Lucien zaškrípala zubami. Dočerta, čo si mysleli na ministerstve vnútra, keď mu hodili na krk túto... túto...

Doparoma! Dokonca mu ani nenapadlo anglické slovo, ktoré by ju vystihovalo.

„Veľmi pochybujem, že sa vám podarilo nájsť dôkaz, aký som ešte nezískal od svojich mužov pôsobiacich v New Yorku.“ Odmerane sa na ňu usmial, lebo tentoraz sa nemienil znížiť na jej úroveň.

Napokon, bola to pravda. Mal rozsiahlu sieť agentov, pokrývajúcu celú Ameriku, Írsko a Anglicko. Vedel, že feniáni znovu niečo chystajú. Bombové útoky, ktorými chceli pri-

nútiť anglickú vládu, aby prijala zákon o samospráve Írska, však zatiaľ spôsobili iba menšie škody, alebo im Zvláštna liga zabránila svojim vyšetrovaním.

Bol si celkom istý, že táto vulgárna Američanka mu nemôže prezradiť nič, čo by už nevedel.

„Isteže, pán Arden.“ Zatvárala sa roztrpčene. „Od vašich mužov.“

Nepáčilo sa mu, čo tým tónom naznačuje. Pravdaže, ohromilo ho, keď zistil, že H. E. Montgomery je v skutočnosti *slečna Hazel Elizabeth* Montgomeryová a nie muž, ktorého očakával. Ale proti jej pohlaviu zásadné námietky nemal, aj keď sám sebe priznal, že ho zaskočilo. Väčšmi než možná spolupráca so ženou mu prekážala predstava, že sa bude musieť podeliť o moc, a na dôvažok s ňou.

Jednoducho sa mu nepáčila. Nepáčila sa mu ako „pán Montgomery“, ba ani ako „slečna Montgomeryová“. Zvláštna liga teraz patrila jemu, a ak mu dajú dost času na nápravu škôd spôsobených „tým incidentom“, nepochybne si znovu získa dôveru ministerstva vnútra. Až do „toho incidentu“ mal bezchybný služobný záznam. Od nástupu do funkcie dostal do väzenia desiatky feniánov a mužov, ženy aj deti v celom kráľovstve ochraňoval podľa svojich najlepších schopností.

„Nechcel som vás uraziť, madam.“ Veľmi sa usiloval, aby to vyznelo milo, hoci Boh mu bol svedkom, že táto bezochybná Američanka si milé správanie nezaslúžila. Ak ho ešte raz osloví *pán* Arden, prehodí si ju cez plece a osobne ju vynesie zo svojho domu. „Chcel som povedať, že sa obávam, že ministerstvo vnútra urobilo nesprávne rozhodnutie, keď povolalo do Londýna amerického agenta, aby nám pomáhal pri práci. Vaše miesto je v Amerike. Tunajšie problémy najlepšie vyriešim sám, s pomocou svojich podriadených. Ešte

Hanebný vojvoda

dnes sa porozprávam s ľuďmi na ministerstve vnútra a vôbec nepochybujem, že budú so mnou súhlasiť.“

„Zástupcovia vášho ministerstva vnútra sa vyjadrili celkom jasne, keď som s nimi hovorila pred príchodom sem,“ vyhlásila a samoľúbo sa usmiala. „Mala som veľmi príjemný rozhovor s vojvodom z Winchelsey, pán Arden. Práve preto som sa dnes oneskorila.“

Informácia mu pristála v žalúdku tvrdo ako olovené závažie.

„Znovu vám pripomínam, že som vojvoda z Ardeny,“ precedil cez zuby. „Môžete ma osloviť buď vojvoda, alebo Arden, alebo vaša milosť, slečna Montgomeryová.“

Náhle vstala. Úsmev zostal na mieste, ale tašku stisla pevne, akoby to bola zbraň. „Už som povedala, že vás budem osloviť úctivo, keď sa aj vy budete ku mne správať s úctou. Teraz ma však ospravedlňte, prosím. Po dlhej ceste som na smrť unavená. Svoj denník vám tu nechám. Boli by ste taký láskavý a nasmerovali ma do mojej izby?“

Na smrť unavená.

Tá žena bola hrozba. No aspoň sa jej konečne zbaví. Pocit ťažoby v žalúdku ho postupne prechádzal.

Lucien vstal. „Mrzí ma to, vôbec netuším, v ktorom hoteli vám ju rezervovali, madam. Ale obráťte sa na môjho majordóma Reynoldsa. Bez problémov vám to zistí.“

„Och, nepôjdem do hotela,“ vyhlásila. „Budem bývať tu. S vami.“

Čerta starého! „To vôbec neprichádza do úvahy, madam.“

„V hoteli, kde som sa mala ubytovať, sa v poslednom čase rozmohli krádeže.“ Naklonila hlavu a ľútosťivo sa naňho zadívala. „Ministerstvo vnútra usúdilo, že najlepšie bude, keď ma zatiaľ prichýlite pod svoju strechu. Pochopte, pán Arden, krádež mojich dokumentov si jednoducho nemôže-

me dovoliť. Mohli by skončiť v nesprávnych rukách. Tak čo, ukážete mi moju izbu, alebo mám o to požiadať vášho strážneho psa?“

Zaťal zuby, až ho rozboleli ďasná.

Ohava, pochmúrne sa rozhodol. *Toto slovo slečnu Hazel Montgomeryovú dokonale vystihuje.*

DRUHÁ KAPITOLA

Hazel sa zamračila na slová, ktoré si zapísala do denníka pod nadpisom LUCIEN WEST, VOJVODA Z ARDENU.

*Namyslený
Blahoslonný
Diabolsky prítiažlivý*

Posledné dve nepatrili do jej slovníka a pohľad na ne, napísané jej vlastnou rukou, ju veľmi zarmútil.

Mala pocit, akoby ju zradila jej vlastná myseľ.

Pred niekoľkými rokmi, na začiatku svojej kariéry v Pinkertonovej detektívnej agentúre, si osvojila taktiku, ktorá obstála v skúške času – keď začala pracovať na novom prípade, urobila si podrobné poznámky o všetkých ľuďoch, ktorých sa týkal. Zapísala si mená všetkých podozrivých, priateľov, rodinných príslušníkov, kolegov detektívov, predstaviteľov zákona a potom o nich premýšľala. Mysleť jej najlepšie fungovala vtedy, keď postupovala systematicky.

Zoznamy. Jej myseľ potrebovala *zoznamy*.

Hazel vedela, že kolegovia ju považujú za svojráznu, a nielen preto, lebo si vybrala detektívne povolanie. Pre nich bola čudáčka, ktorá netúži stať pred oltárom ako zapýrená

nevesta. Žena, ktorá sa rozhodla nájsť svoje vlastné šťastie. Žena, ktorá sa spoliehala iba na svoju prefíkanosť, odvahu, dôvtip a odhodlanie. Žena, ktorá si sama zarábala na každodenný chlieb a strechu nad hlavou.

Ale bez ohľadu na to, či bola čudná, alebo nie, mala za sebou výsledky. Za desať rokov vyriešila všetky prípady, okrem jediného. Pevne verila, že za svoj úspech vďačí najmä tomu, že sa už dobre pozná. Za spoznanie samej seba zaplatila rokmi osamelého života a spoliehania sa iba na vlastné schopnosti. Už dávno zistila, že nesmie nikomu dôverovať a že vždy musí byť sama sebe najlepším spojencom.

Hazel sa spoliehala na seba odvtedy, čo dosiahla vek, aby začala chodiť. Naučila sa počúvať svoju zložitú myseľ. Keď potrebovala zoznamy, tak jej ich jednoducho dala a hotovo!

Jednému sa však vždy usilovne bránila – akýmkoľvek pocitom k svojim kolegom agentom alebo podozrivým, ktorých vyšetrovala. Dovolila si ich iba raz, na začiatku svojej kariéry, a vyslúžila si tým bolestnú príučku, na ktorú nikdy nezabudne. Ako Pinkertonova agentka si subjektívny prístup nemohla dovoliť. Každá chvíľa bola súbojom medzi životom a smrťou, rozhodnosťou a váhaním, pravdou a klamstvom, dobrom a zlom.

Biblické príslovie varovalo, že skaze predchádza pýcha a pádu predchádza namyslený duch. Hazel však pevne verila, že skazu nespôsobuje pýcha, ale neschopnosť vidieť si ďalej od nosa. Vždy bez váhania dala prednosť objektívnosti pred subjektívnosťou.

Preto aj teraz položila kovový hrot pera na papier a prečiarkla neželanú tretiu položku v zozname. Potom si vzdychla, zase namočila pero do kalamára a pokračovala v písaní.

Hanebný vojvoda

*Diabolsky pritažlivý
Ladový
Odmietavý
Nezdravo sebavedomý*

Áno, to bolo presné. Vojvoda z Ardeny sa považoval za neporaziteľného. Všimla si to, len čo vstúpila do pracovne a zbadala ho.

Vtom z hrotu pera spadla kvapka atramentu a vytvorila na papieri machuľu. Hazel sa zamračila na zničenú stranu.

„Dopekla,“ zašomrala.

Teraz musí vytrhnúť list a začať odznova. Atramentová škrvna všetko zničila. Prudkým pohybom ho vytrhla zo zápisníka, pokrčila a položila na stôl.

Znovu sa dala do písania.

Lucien West, vojvoda z Ardeny

Namyslený

Odmietavý

Nezdravo sebavedomý

Dôrazne namieta proti osloveniu pán Arden.

Pri písaní poslednej položky sa neubránila úsmevu. Zámerne podpichovanie sa ukázalo užitočné. Vďaka nemu sa o vojvodovi nielen veľa dozvedela, ale sa aj dobre pobavila, keď sledovala, ako sa mu na výrazných lícných kostiach od hnevu zväčšujú červené flaky. Jasne videla, ako sa nespokojne mrví v kresle, hrozivo vraští obočie, pevne stíska pery, škripe zubami a napína svaly na čelusti.

V predchádzajúcich rokoch si ako Pinkertonova agentka osvojila aj ďalšie pravidlo: vždy študuj svojich kolegov agentov. To bolo rozhodujúce nielen pre jej dobrú spoluprácu